

HE TUNTEVAT JOKAISEN ASKELEESI.

MAX SEECK

PETETTY

TAMMI

MAX SEECK

PETETTY

TAMMI

HELSINKI

Max Seeck:

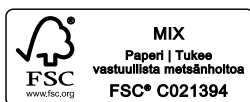
MILO-SARJA
Merkitty, 2024
Petetty, 2025

JESSICA NIEMI -SARJA:

Uskollinen lukija, 2019
Pahan verkko, 2020
Kauna, 2021
Loukko, 2022

DANIEL KUISMA -SARJA:

Hammurabin enkelit, 2016
Mefiston kosketus, 2017
Haadeksen kutsu, 2018

1. PAINOS

© MAX SEECK JA TAMMI 2025

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-952-04-7403-4

PAINETTU EU:SSA

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Faijalle

PROLOGI

18.3.1999

Maaliskuinen iltapäivä on kylmä, vaikka tuuli kantaa jo viitteitä tuloillaan olevasta keväästä. Merivedessä kimmeltävä aurinko keikkuu kello neljältä huomattavasti korkeammalla kuin kuu-kautta aiemmin, sen säteet lämmittävät talojen julkisivuja mutta jättävät pohjois-eteläsuuntaiset kadut varjoon. Milo kävelee kohti kotia tekstiviestiä näpytellen. Siltavuorenpenkereelle kääntyessään hän kaivaa taskustaan kotiavaimen, mutta avain valahtaa sormien lomasta märälle asfaltille. Kun hän kumartuu nostamaan sitä, hän näkee sivusilmällään, kuinka kadun toisella puolella ruskeaan villakangastakkiin sonnustautunut lyhyt mies avaa heidän kotitalonsa alaoven. Kaljuksi ajeltu päälaki, leveä niska, tumman sängin peittävä voimakas leuka ja mustat hanskat. Sivuprofiili, jossa korostuvat ulkoneva leuka ja korkea otsa. Milo muistaa nähneensä miehen aiemminkin, mies on päivystänyt valkoisessa farmariautossa heidän kotitalonsa edessä tupakka suupielessä ainakin kahtena aamuna, kun Milo on lähtenyt kouluun. Jokin siinä on tuntunut epäilyttävältä: Kadulla joutokäynnillä huriseva auto. Samaan paikkaan jalkakäytävälle kasaantuneet tupakannatsat. Jo ensimmäisellä kerralla Milon on vallannut epämiellyttävä tunne, että mies päivystää heidän talonsa edessä ja odottaa, että Stanislav palaa työmatkaltaan. Milon on ollut tarkoitus soittaa Stanislaville, ilmoittaa epäilyistään, mutta hän ei ole uskaltanut. Hän ei ole halunnut olla väärässä. Stanislav ei voi sietää vääriä hälytyksiä.

Milo odottaa, kunnes ulko-ovi on sulkeutunut miehen perässä. Sydän on alkanut jyskyttää. Hänestä tuntuu kuin hän olisi nähnyt saman kohtauksen aiemminkin: kalju mies muistuttaa häntä siitä, mitä tapahtui saman talon edessä vain puoli vuotta aiemmin. Silloinkin Milo oli palanut halusta paeta paikalta, mutta hän oli päättänyt kerätä rohkeutensa ja astunut sisään rakennukseen. Ja niin hän tekisi nytkin.

Milo harppoo tien yli ja kurkistaa ulko-oven ikkunan läpi. Rappukäytävä näyttää tyhjältä. Hän työntää avaimen lukkopesään, käsi vapisee hieman. Ovi aukeaa narahtaen mutta niin hiljaa, että rapuja ylös kapuava mies tuskin kuulee sitä. Sisälle päästyään Milo tarttuu seinään nojaavan metallivartiseen katuharjaan. Hän riisuu kenkensä rappusten juureen ja lähtee kapuamaan portaita. Raskastekoisen miehen jämäkät askeleet kaikuvat rapussa. Lopulta ne taukoavat, ja hetken ajan on aivan hiljaista. Milo pysähtyy ja puristaa sormensa tiukasti puisen kaiteen ympärille. Hiljaisuuden katkaisee avainnipun helinä ja kevyt metallinen kilaus kun avain työntyy lukkopesään. Ovi avautuu, ja Milo kuulee asunnosta kantautuvan musiikin. Hän säntää juoksuun, on liukastua kolmannen kerroksen tasanteen vastavahatulla lattialla mutta jatkaa sitten matkaansa, yrittää pidättää hengitystään jottei paljastaisi itseään sekuntiakaan liian aikaisin.

Heidän asuntonsa ovi on avoinna. Paksu niska ja leveä selkä kohoavat hänen edessään, mies astelee määrätietoisesti kohti olohuonetta. Käsi pitelee pistoolia. Milo kohottaa harjan ilmaan, kuulee asunnon perältä kylpyhuoneesta suihkun kohinan. Kaksi metriä, puolitoista metriä, metri. Harjaosa sipaisee hyllyltä alas jotakin, ja särkyvän lasin ääni saa miehen kääntymään. Milo on kuitenkin jo heilauttanut harjanvartta koko voimallaan, ja nyt se iskeytyy miehen ohimoon pamahtaen, kuin jotakin todella hajoaisi.

Sekunnin ajan vaikuttaa siltä, ettei iskulla ole mitään vaikutusta. Sitten jostakin silmän takaa alkaa vuotaa verta ja mies rojahtaa pistooleineen lattialle. Milo yrittää tasata hengitystään, pakokauhu on vallannut koko ruumiin. Kaikki on tapahtunut niin nopeasti.

Harja kolahtaa lattialle Milon jalkojen juureen. Hetkeä aiemmin kehossa jyllännyt adrenaliini on haihtunut, ja nyt hän on täysin

turta. Milo on niin lamaantunut, ettei reagoi lainkaan kun pyyhkeen lanteensa ympärille kiertänyt Stanislav astuu hänen ohitseensa, käy sulkemassa oven ja kyykistyy hänen viereensä.

”Teit oikein, Milyj”, Stanislav sanoo ja nostaa hänen leukaansa niin että heidän katseensa kohtaavat. Milon on vaikea nähdä mitään, kuulla Stanislavin sanoja. Hellä kosketus kasvoilla ja tuttu ääni tuntuvat rauhoittavilta. ”Teit mitä piti. Näitkö ketään muuta?”

Milo ravistaa päätään. Hän haluaa itkeä muttei kykene. Kaikki on tapahtunut kuin itsestään, lihasmuistista, aivan kuten Stanislav on hänelle opettanut.

”Mene, Milyj, minä siivoan tämän”, Stanislav sanoo. Milo nyökkää ja lähtee kohti omaa huonettaan. Seinällä on veriroiskeita, Dubrovnikin vanhaakaupunkia kuvaava posliinilautanen makaa lattialla haljenneena. Kylpyhuoneesta leijailee lämpimän suihkun kosteus ja tervasampoon tuoksu.

Äiti ei tule kotiin vielä moneen tuntiin, joten ehkä tästä selvittäänsä säikähdyksellä, Milo ajattelee. Hän sulkee huoneensa oven ja kuulee kuinka Stanislav hakee siivouskomerosta imurin ja käynnistää sen.

Kaikki järjestyy, Milo ajattelee ja painaa kasvonsa tyynyä vasten. Se oli itsepuolustusta. Huomenna hän täyttää kuusitoista ja isä on luvannut tulla hänen syntymäpäivilleen.

1

KESKIVIIKKO

25.9.2024

Puhelin pysyi mykkänä. Jokin oli pielessä.

Stanislav Markoff sulki vesihanan ja katsoi itseään lavuaarin ylle kiinnitetystä soikeasta peilistä. Villapaidan hartioille laskeutuvat hiukset olivat vuosia sitten olleet mustat, nyt ne olivat harmaanvalkoiset. Pitkänä harottava parta oli – jos ylipäänsä mahdollista – vielä hiuksiakin harmaampi, kuin lunta. Ei tosin puhdasta vastasatanutta lunta, vaan sellaista liikenteen värjäämää likaista lunta, jota kohosi kevättalvisin korkeina penkkoina kantakaupungin katujen varsilla. Vaikka Helsingillä ja Kiovalla oli vain vähän yhteistä, juuri likainen lumi muistutti häntä elävästi lapsuudesta Troeshinassa.

Sтары cholovik. Vanha mies, hän ajatteli. Toisaalta kalpeat kasvot olivat edelleen hämmästyttävän siloiset. Edes viisi vuosikymmentä jatkunut piipun tupruttelu ja kurkkuun kumotut tuhannet mallasjuomat eivät olleet jättäneet jälkiään niille, oikeastaan juonteita saattoi erottaa ainoastaan silmien ympärillä. Sen sijaan vielä joskus kimmoiset posket olivat nyt painuneet lommolle ja jo ennestään pitkä punertava koukkunenä tuntui kurottavan yhä lähemmäs lattiaa. Kirkkaanvihreät silmät olivat aiempaa kuivemmat, ja mykiöiden samentuminen oli kai merkki orastavasta kaihista, joka vaatisi ennen pitkää käyntiä lääkärin pakeilla.

Stanislav tarttui lasiin, kulautti kurkkuunsa sen mitä ruskeasta tisleestä oli jäljellä ja irvisti paljastaen peilille epätasaiset

ja kellastuneet hampaansa. Hän saattoi olla seitsemänkymmenen, mutta lihasvoimiltaan ja älyltään hän vastasi vähintäänkin vetreää keski-ikäistä miestä. Ainakin omasta mielestään.

Stanislav vilkaisi rannekelloaan uudelleen. Se oli viittä yli kymmenen, mutta puhelin ei ollut edelleenkään värähtänyt tekstiviestin merkiksi.

Stanislav hieraisi silmiään ja soi peilikuvalleen viimeisen vilkaisun. Ehkä hän voisi antaa elämälle vielä uuden mahdollisuuden, kokeilla siipiään jossain lämpimässä. Jossain, missä joku voisi kenties kuvitella kävelevänsä hänen kanssaan käsikynkässä hiekkarannalla, nojaavansa päänsä hänen olkapäätään vasten. Antavansa hänelle suudelman auringon laskiessa valtameren taakse. Rakastelevansa hänen kanssaan, vaikka hän oli enää varjo siitä nuoresta komeasta korkeakouluopiskelijasta, joka oli hurmannut naisia paitsi älyllään myös karismallaan.

Stanislav nakkasi hammasharjan ja -tahnan pieneen pussukkaan, napsautti sammuksiin kylpyhuoneen valot ja asteli olohuoneeseen. Lattialankut narahtelivat villasukkien alla: ääni oli ärsyttänyt häntä jo vuosia, mutta tällä kertaa se sai aikaan haikeutta. Hän oli majailut vanhaan kasarmirakennukseen saneeratun asuintalon toisessa kerroksessa viisitoista vuotta ja ehtinyt kiintyä paitsi itse asuntoon myös Katajanokkaan: sen idyllisiin katuihin, kauniisiin jugendtaloihin, merelliseen tunnelmaan ja puistoihin, jotka olisivat kauneimmillaan pian kun ruskan värit leimahtaisivat niiden ylle.

Ilta oli hämärtynyt, kiinni vedettyjen verhojen lomasta näkyi kaistale tummanvihreää nurmikenttää. Vielä hetki sitten kotoisalta ja viihtyisältä tuntunut asunto oli muuttunut yhtäkkiä pieneksi ja ahtaaksi: huoneita kiertävät kirjahyllyt, seinille ripustetut vanhat taulut, historialliset kartat ja työpöydän vallanneet pergamentit imivät tilasta kaiken hapen. Ehkä ei ollut alun perinkään ollut järkevää kiintyä mihinkään. Tai kehenkään. Mutta kenties juuri se oli joskus kauan sitten pelastanut hänet. Se, että hän oli rakastunut suomalaiseen oikeuslääkəriin. Mennyt naisen kanssa naimisiin ja tutustunut hänen teini-ikäiseen poikaansa, jossa oli nähnyt hämmästyttävän paljon nuorta itseään. Voi Milyj, Stanislav ajatteli. Miten nopeasti

aika olikaan kulunut, ja kuinka raa’asti elämä oli lyönyt kiilaa heidän väliinsä. Hän, Liisa ja Milyj, he olivat joskus olleet ohikiitävän hetken pieni yhteen hitsautunut perhe. Ja nyt heistä ei kukaan ollut enää toistensa kanssa puheväleissä.

Keskellä lattiaa makasi pakattu putkikassi: Stanislav heitti peseytymistarvikkeet viikattujen vaatteiden päälle ja sulki vetoketjun. Kaikki oli valmista lähtöön. Hän katsoi kivistä veistettyä koristeellista shakkilautaa ja sen pikkutarkasti viimeisteltäviä nappuloita, joista valtaosa seiso i laudalla valkoisissa ja mustissa ruuduissa. Pelistä poistetut nappulat oli asetettu arvoltaan laskevaan järjestykseen, mustat ja valkoiset omille puolilleen lautta, aivan kuten etikettiin kuului. Stanislav katsahti seinäkelloa, kuunteli sen väsymätöntä tikitystä. Seitsemää yli kymmenen.

Hän tarttui laudan vieressä seisovaan pulloon ja kaatoi itselleen tuhdin paukun. Tosiasioita ei voinut paeta: se helvetin elukka oli tulossa.

Ni za shcho, mudaky, Stanislav murahti itsekseen ja tyhjensi lasinsa. Hän oli varautunut tähän päivään jo kauan. Oli aika kadota, palata paikkaan, jossa hän ei ollut käynyt pitkiin aikoihin. *Jos haluat löytää minut, kuuntele sydäntäsi.*

2

PERJANTAI

27.9.2024

Milo Perho otti kulauksen oluestaan ja jätti lasin näkösuojaksi kasvonsa eteen. Siellä hän oli, vaaleahiuksinen viehättävä nainen, johon Milo oli kiinnittänyt huomiota Dianan viskibaarissa vain tuntia aikaisemmin. Nainen oli istunut ikkunapöydässä, eikä kukaan ollut liittynyt hänen seuraansa. Nyt nainen istui terassin reunapöydässä ja mitä ilmeisimmin kiitti tarjoilijaa, joka oli juuri tuonut hänelle lasin viiniä. Heidän välissään oli vain viitisen metriä, joten Milo saattoi vaivihkaa vilkuilla naista. Sormet oli kiedottu viinilasien jalan ympärille, kynnet oli maalattu punaiseksi, samoin huulet. Mustan mekon päälle oli puettu kaukaa viisaasti valkoinen jakku, sillä lämpimätkin päivät päättyivät syyskuussa vääjäämättä kylmiin iltoihin. Pöydän alta pilkottivat pitkät sääret: jalkateriä verhosivat korkeakorkoiset kengät, joiden remmit kiersivät ruskettuneita jalkapöytiä.

Milo kohotti lasia uudelleen, ja loputkin pintahiivaoluesta virtasi alas hänen kurkustaan. Hän oli kotoa lähtiessään vetänyt päälleen vaaleansiniset farkut, valkoiset tennarit, beigen neuletakin ja lopulta myös mustan Yankees-lippiksen. Hetken hän oli epäröinyt, näyttikö hän lakki päässä keski-ikäiseltä, joka kieltäytyi myöntämästä että nuoruus oli jo kaukana takana. Toisaalta hän oli aina pitänyt lippalakeista, ja sitä paitsi ne kätkevät sopivasti sen tosiasian, että hänen hiusrajanensa oli vetäytynyt yhä kauemmas. Kaiken lisäksi

hänen ex-vaimonsa Ronja oli sanonut, että Milo näytti lippalakki päässä vähän krapulaiselta Ben Affleckilta.

Milo asetti tyhjän tuopin pöydälle ja kohotti lippalakkaa kasvojensa edestä. Samassa nainen käänsi päänsä ja heidän katseensa kohtasivat. Siltäkin etäisyydeltä oli helppo sanoa, että naisen silmissä oli jotakin surumielistä, mutta suu kääntyi kuitenkin flirttailevaan hymyyn.

Milo tunsu sydämensä tykyttävän: keho valmistautui tekemään sen minkä mieli oli jo joitakin sekunteja aiemmin päättänyt. *Helvetti, kai se kortti on katsottava.* Hän veti henkeä, nousi pöydästä ja asteli rauhallisesti naisen luo. Terrassin kaiuttimista soi maltillisella volyymilla yllätyksetön housemusiikki, jonka turvallinen jumputus onnistui juuri nyt lievittämään hänen jännitystään.

”Moi”, Milo sanoi. Hän ei ehkä ollut enää se sama salskea hurmuri joka oli ollut vielä kymmenen vuotta aiemmin, mutta matkan varrella kertyneet kilometrit eivät sentään olleet onnistuneet karistamaan hymyä, jota moni oli vuosien varrella kehunut puoleensavetäväksi.

”Moi”, nainen vastasi ja nojautui vasten tuolin selkänojaa. Mekon kaula-aukko paljasti osan rinnan yläosan tatuoinnista, joskaan ei niin paljon että ihon alle hakkautetun kuvan tai tekstin olisi voinut tunnistaa. Nainen nosti kätensä puuskaan, eikä Milo ollut varma oliko eleen tarkoitus olla torjuva. Ehkä hän oli tulkinnut naisen ilmeitä väärin, ehkä hän ei ollutkaan nähnyt hymyä naisen kasvoilla tai vielä pahempaa: ehkä tuo hymy oli tarkoitettu jollekin toiselle, joka oli vain sattunut istumaan hänen takanaan.

”Mä näin sut aiemmin Bulevardilla ja...”

”Seurasit mua tänne?”

”En”, Milo sanoi. ”Vaan...”

Nainen alkoi nauraa ääneti, olkapäät hytkyivät ja hymy levisi hänen kasvoilleen.

”Kunhan vitsailen. Sä olit täällä mua ennen”, nainen sanoi. ”Joten mä pikemminkin seurasin sua.”

”Totta.”

”Haluatko istua?”

Milo tunsu vatsassaan lämpimän läikähdyksen. Se oli kai sekoitus helpotusta ja jännitystä.

”Milo”, hän sanoi ja ojensi kätensä istuutuessaan naista vastapäätä.

”Natalie.”

Milo katseli Natalien punaiseksi maalattuja huulia, ne toivat mieleen Ronjan, jolla oli tapana käyttää samanväristä huulipunaa. Muuta yhteistä naisilla ei sitten ollutkaan, ainakaan ulkoisesti. Milo etsi katseellaan tarjoilijaa. Hän tarvitsisi epäilemättä toisen oluen pysyäkseen rentona. Jos muutamia satunnaisia Tinder-treffejä ei laskettu, tämä oli ensimmäinen kerta liki kahdeksaan vuoteen kun Milo lähestyi ketään romanttisessa mielessä. Olisi siis voinut hyvällä omallatunnolla sanoa, ettei hänellä ollut minkäänlaista rutii-nia tämänkaltaisiin pelinavauksiin. Hän oli kuitenkin selvittänyt kunnialla kenties kaikista suurimman haasteen: lähestynyt naista ja saanut kutsun liittyä hänen seuraansa.

”Hauska nimi: Milo”, Natalie sanoi, kaivoi nahkaisesta käsilausta tupakka-askin ja poimi siitä savukkeen tottunein elkein. Milo katseli kuinka nainen raapaisi tulitikun ja sytytti tupakan häpeilemättä, aivan kuin olisi halunnut tuoda esille pienen paheensa heti kättelyssä. Milo ei pitänyt tupakansavusta, ehkä siksi että oli joutunut sietämään sitä koko teini-ikänsä. Mutta juuri nyt Miloa ei olisi haitannut, vaikka nainen olisi polttanut koko askin putkeen. Hehän olivat kaksi toisilleen täysin vierasta ihmistä, jotka olivat vasta hädin tuskin esitelleet itsensä. Se että tupakointi muodostuisi ongelmaksi olisi pelkästään positiivista: se merkitsisi että jutustelu olisi edennyt astetta pidemmälle.

”Ehkä se on tosiaan hassu nimi”, Milo sanoi.

”Hauska. Ei hassu”, Natalie korjasi, ravisti tikun sammuksiin ja imaisi pitkän henkosen.

”Mitä eroa niillä on?”

”Iso ero”, Natalie sanoi ja puhalsi savua ulos ohuena nauhana. ”Hauskuus on positiivista. Hassuus taas pikemminkin... koomista.”

”Totta”, Milo sanoi ja tajusi vastanneensa samalla sanalla jo liian monta kertaa.

”Ja jos nainen voi valita koomisen ja hauskan väliltä, voittajasta ei liene epäselvyyttä.”

Natalie naurahti ja kallisti päätään leikkisästi. Milo yritti olla tuijottamatta takaisin liian intensiivisesti ja nosti katseensa taivaalle. Uspenskin katedraalin kupolin takana väijyi tummien pilvien rintama, joka lähestyi väijäämättä kantakaupunkia.

”Siksikö sä vietät yksin perjantai-iltaa?” Natalie sanoi. ”Koska sä olet hauskaasti nimetty yksinäinen susi?”

Milo kohautti harteitaan ja nojautui eteenpäin. Pyöreä terassipöytä ei ollut tasapainossa, ja se kallistui hitusen hänen kyynärpäidensä alla, mutta viini Natalien miltei täydessä lasissa ei onneksi läikkynyt reunan yli.

”Yleensä sun näköset miehet liikkuu laumoissa, jos niillä ei ole ketään käsipuolessa”, Natalie sanoi. Naisella oli omintakeinen huumorintaju, eikä hän selvästikään varonut provosoimasta keskustelukumppaniaan.

”Mun näköiset miehet... Mä en nyt ole ihan varma onko tuo kohteliaisuus vai...”

”On, tietysti”, Natalie naurahti ja napautti tuhkaa asfaltille.

”Eli sä kysyt missä mun wingman on?”

Natalie väläytti voitonriemuisen hymyn, aivan kuin hän olisi juuri keksinyt oikean vastauksen tietovisan ratkaisevaan kysymykseen.

”Just se. Nimenomaan, wingman. Yksin saalistaminen on outoa. Ellei sitten...”

”Ellei mitä?”

”Ellei sitten olekaan susi vaan tiikeri. Nehän väijyy saalista aina yksin.”

”Väijyy saalista? Siltäkö tämä mun touhu vaikuttaa?” Milo virnisti. Natalien sanavalmius ja suorasukainen tapa flirttailla olivat tehneet häneen vaikutuksen. Milo ei muistanut olivatko he Ronjan kanssa edes suhteen alkuaikoina keskustelleet mistään näin leikkisästi. Ronja oli niihin aikoihin ollut kaunis, älykäs ja kunnianhimoinen lääketieteenopiskelija, mutta suhde ei ollut koskaan perustunut nauruun ja samankaltaiseen huumorintajuun. Nyt Milo ei ollut istunut Natalien pöydässä viittä minuuttiakaan,

ja silti hän jo paloi halusta tutustua naiseen paremmin. Kuka oli tämä yksin iltaansa viettävä salaperäinen kaunis nainen, johon hän törmäsi jo toistamiseen saman illan aikana? Ja ennen kaikkea oliko kyseessä sattuma vai oliko nainen todella etsiytynyt Holidayn terassille vain päästäkseen juttelemaan hänen kanssaan?

"On mulla kavereita", Milo hymähti. Aurinko alkoi vähitellen kadota eteläisen Kruununhaan kattojen taakse. Hän ymmärsi katselevansa lapsuutensa maisemaa, kaupunginosaa jossa oli varttunut taaperosta nuoreksi aikuiseksi. Alkusyksyn laskeva aurinko sai peltikattojen siluetin näyttämään erityisen kauniilta, ja hän tunsu olonsa haikeaksi. Ehkä se johtui siitä että ajatukset olivat Natalien läsnäolosta huolimatta hetkellisesti ajautuneet Ronjaan ja avioeroon. "Mutta niitä on nykyään vaikea saada ulos koloistaan", Milo huokaisi ja käänsi katseensa takaisin Natalieen, joka kiersi vasta sytyttämänsä tupakan mytyksi tuhkakupin reunaan.

"Sulla ei ole lapsia?" Natalie sanoi, ja Milo pudisti päätään. Johtopäätös oli suorastaan pelottavan tarkkanäköinen, aivan kuin se olisi kirjoitettu hänen otsaansa suurin kirjaimin.

"Ei mullakaan", Natalie sanoi. "Halusin niitä joskus nuorempana, mutta lopulta mä päädyin vain tapailemaan sellaisia."

"Lapsia me miehet kai ollaan, ainakin kolmekymppiseksi asti", Milo sanoi ja kohensi lippalakiaan. "Sitä on muistaakseni ihan tutkittukin."

Natalie hymähti alakuloisesti. Suuret kirkkaanvihreät silmät saivat Milon ajattelemaan, että heidän oli täytynyt tavata joskus aiemminkin.

"No, mä olen ainakin tutkinut sen verran että voisin tehdä aiheesta väitöskirjan. Mä olen vuosien varrella kahlannut läpi paljon aineistoa", Natalie sanoi, purskahti äänettömään nauruun aivan kuin olisi sanonut jotakin sopimatonta ja jatkoi: "Treffailemalla siis, keskustelemalla. Yrittämällä ymmärtää miesten sielunmaisemaa. Mä uskoin vähän naiivisti että etsivä löytää etsimänsä aina ennen pitkää, jos vaan on sinnikäs ja perusteellinen. Ja kun en löytänyt sopivaa kumppania, vähän niin kuin päätin olla haluamatta. Lapsia

siis. Ja nyt taas haluaisin, kai. Tuntuu kohtuuttomalta että sellaisia asioita pitäisi päättää ennen kuin on itse kasvanut aikuiseksi. Ja sitten kun on, voikin olla jo liian myöhäistä.”

”Se on epäreilua.”

”Ei vaan ihan helvetin epäreilua.”

Milo tunsi muljahduksen vatsanpohjassaan. Hän oli sortunut perisyntiinsä ja rientänyt ajatuksissaan asioiden edelle, skenaarioon jossa hänen kyvyttömyytensä saattaa ketään raskaaksi, muuttuisi esteeksi illan onnistumiselle. Lopeta nyt helvetti, Milo ajatteli. Elä hetkessä. Sä olet tavannut viehättävän naisen viisi minuuttia sitten, eikä se ole perustamassa sun kanssa perhettä vaikka keskusteleekin asiasta yllättävän avoimesti.

”Mutta sä olet nuori”, Milo sanoi lopulta.

”Nuori ja nuori”, Natalie sanoi ja pyöritti viinilasin jalkaa sormissaan. ”Ei 36-vuotias nyt varsinaisesti enää mikään kevätkana ole.”

Milo kohautti harteitaan. Hän olisi voinut sanoa jotakin rohkaisevaa naisen ulkonäöstä, että tämä näytti paljon ikäistään nuoremmalta. Mutta keskustelu ei liittynyt ulkonäköön vaan hedelmällisyyteen. Tuntui tyhmältä puhua mustaa valkoiseksi vain pönkittääkseen omia mahdollisuuksiaan päästä lakanoiden väliin.

”Entä sä?” Milo sanoi.

”Entä mä mitä?”

”Säkin olet yksin.”

Natalie pudisti päätään.

”En enää.”

Milo virnisti ja tunsi itsensä typeräksi, kun ei keksinyt yhtäkkiä mitään nokkelaa vastausta naisen sanoihin. Viereisessä pöydässä hihnaan kytketty kookas kultainennoutaja yritti hyökätä ruoantähteitä nokkivien lokiin kimppuun ja oli siinä samalla kaataa pöydällä keikkuvat juomat.

”Mitä sä teet noin niin kuin muuten?” Milo kysyi sitten vaihtaakseen aihetta. Juttu oli luistanut niin hyvin, ettei sen saanut antaa tyrehtyä. ”Työksesi siis?”

”Mä olen... konsultti”, Natalie sanoi, ja Milo huomasi ettei nainen ollut aikeissa jatkaa aiheesta oma-aloitteisesti.

”Kiinnostavaa, niin mäkin itse asiassa”, Milo sanoi. ”Minkä alan konsultointia sä teet?”

Natalie avasi suunsa vastatakseen mutta vaikenen sitten yllättäen. Hän oli siirtänyt katseensa jonnekin Pohjoisrannan suuntaan. Silmissä vielä hetkeä aiemmin palanut leikkisyys oli kadonnut, ja hän puristi sormensa käsilaukun hihnan ympärille kuin suojellakseen sitä.

”Kaikki hyvin?” Milo kysyi. Natalie räpäytti muutaman kerran silmiään ja siirsi katseensa takaisin Miloon. Silmiin oli syttynyt outo palo. Oliko se pelkoa?

”Mun on pakko soittaa yksi puhelu”, hän sanoi ja työnsi tuoliaan kauemmas pöydästä. Ääni oli muuttunut matalaksi, ja siitä oli kadonnut kaikki kepeys.

”Okei”, Milo sanoi. Selitys ei tuntunut uskottavalta, eikä Milo voinut olla ajattelematta, että Natalien lauseen oli keskeyttänyt jokin minkä tämä oli joitakin sekunteja aiemmin havainnut katseellaan. Milo paloi halusta vilkaista taakseen, josko jossakin Meritullintorin kulmalla seisoskelisi mustasukkainen kilpakosija valmiina järjestämään kohtauksen, mutta vilkuilu tuntui jollain tapaa tungettelevalta.

”Mä käyn naistenhuoneessa”, Natalie sanoi ja nousi seisomaan. Naisen ilme oli vakava. Kevyt tuulenpuuska sai mekon helmat lepatamaan, ja Milo näki että vasemmassa polvessa oli pitkä arpi.

”Toivottavasti kaikki on hyvin”, Milo sanoi, vaikka se tuntui liioitellulta. Hänen piti muistuttaa itseään, ettei hän tuntenut naista lainkaan. Natalie, jos se edes oli hänen oikea nimensä, nyökkäsi hajamielisesti ja kaivoi esiin puhelimensa. Sitten hän pujotti käsilaukun olkapäälleen ja lähti astelemaan ravintolan sisäänkäynnin suuntaan taakseen katsomatta.

Samassa tarjoilija pysähtyi pöydän viereen ja nosti tabletin kylästyneen näköisenä vyöltään.

”Vielä yksi olut ja...”, Milo aloitti ja katseli miltei koskematonta viinilasia ja sen viereen jätettyä Marlboro Gold -askia. ”Ei muuta, kiitos.”

Milo varmisti että Natalie oli ehtinyt sisälle ravintolaan ja vilkaisi sitten vaivihkaa olkansa yli. Liikennevaloista kaasutti vauhtiin

joukko kovaaäänisiä moottoripyöriä, jotka jatkoivat matkaansa presidentinlinnan ohi kohti Esplanadin puistoa. Ravintolalaiva Relanderin kannen terassi kuhisi ihmisiä, ja sen vieressä istuskeli tusinan verran teinejä satama-altaan reunalla. Oli vaikea sanoa, mihin Natalien huomio oli hetkeä aiemmin kiinnittynyt vai oliko Milo kuvitelut omiaan. Ehkä jokin oli tosiaan muistuttanut naista unohtuneesta puhelusta, jota hän oli sitten lähtenyt välittömästi soittamaan.

Milo naputti sormiaan pöytää vasten ja odotti. Hän tunsisi sisällään orastavan jännityksen ja innostuksen, aivan kuin hän olisi lyhyen keskustelun aikana nuorentunut kymmenen vuotta. Itse asiassa Milo oli jo kuukausien ajan tuntenut voivansa paremmin kuin vuosiin; yksinelo Jätkäsaaren vuokrakämpässä oli tehnyt hänelle haastavien aviovuosien jälkeen hyvää. Kun he Ronjan kanssa olivat tammi-kuussa tehneet lopullisen päätöksen erosta, Milo oli yllätyksekseen huomannut olevansa valtavan helpottunut. Hän oli koko heidän yhdessäoloaikansa kantanut huolta ja vastuuta suhteen onnistumisesta. Mutta kun haaveet perheenisäyksestä olivat vähitellen riutuneet, hän oli ajautunut umpikujaan, josta ei ollut enää ollut ulospääsyä. Oltuaan yhdeksän kuukautta sinkkumarkkinoilla Milo ei enää kyennyt muistamaan, miksi oli avioliittonsa aikana ruoskinut itseään niin paljon ja miksi hän oli ollut lopulta valmis mihin tahansa pitääkseen suhteen koossa. Se millaiseksi suhde oli muuttunut, ei missään nimessä ollut Ronjan syy, mutta Ronjan oli ollut vaikeaa suhtautua rakentavasti Milon ahdistukseen. Ei sillä etteikö Ronja olisi yrittänyt parhaansa, mutta hän vain sattui olemaan luonteeltaan liian pragmaattinen ja kylmän suoraviivainen ymmärtääkseen Milon kipuilua. Toisinaan asioiden mutkistumiseen oli turha hakea syntipukkeja: joskus kaikki vain meni pieleen hyvästä yrityksestä huolimatta. Sitä paitsi vaikka lapsettomuus olikin perimmäinen syy heidän avioliittonsa ongelmiin, se ettei heillä ollut lapsia teki erosta yksinkertaisen ja käytännöllisesti katsoen helpon.

Milo oli kevään ja kesän aikana ollut muutamilla treffeillä, joista yhdet olivat päättyneet yhdessä vietettyyn yöhön. Milo oli onnistunut rentoutumaan, ja seksi oli edennyt omalla painollaan ja tuntunut mahtavalta. Hän oli nukahtanut ventovieraan ihmisen viereen

tuntien olonsa höyhenenkevyeksi: onnistuminen oli saanut valtavan taakan karisemaan hänen harteiltaan. Ja nyt hän oli kenties jälleen matkalla kohti uutta seikkailua. Ilman minkäänlaisia odotuksia ja paineita, aivan kuten pitikin.

Milo havahtui ajatuksistaan kun tarjoilija laski pöydälle olut-tuopin.

”Kiitos”, hän mutisi ja vilkaisi kelloaan. Natalie oli ollut naistenhuoneessa vasta viitisen minuuttia, mutta jostain syystä Milosta tuntui että jokin oli pielessä. Hän tarttui tuhkakuppiin, kiepautti sitä puoli kierrosta ympäri ja katseli pitkää tupakannatsaa sen pohjalla. Natalie oli ottanut tupakasta yhden vaivaisen henkosen, pitänyt sitä hetken hyppysissään ja kiertänyt sen sitten sammuksiin. Milo tarttui askiin ja vilkaisi vaivihkaa sen sisään. Se oli yhtä savuketta vaille täysi, joten ehkä Natalie oli ostanut sen matkalla Kanavarantaan. Miltei täysi aski ja heti sytyttämisen jälkeen sammutettu savuke kuitenkin viittasivat siihen, ettei Natalie välttämättä ollut mikään ketjupolttaja. Miksi nainen sitten pani tupakaksi heti kun Milo istui hänen pöytänsä? Etenkin kun otti huomioon että nykyään röökaaminen oli monien mielestä pikemminkin noloa kuin arvoituksellisen seksikästä.

Milo maistoi oluttaan. Kaupungin kattojen taakse laskevan aurin-gon eteen ilmaantui pilviä, kullankeltainen kajo vaihtui nopeasti kylmään siniseen ja Kanavarannan terasseilla alkoi puhaltaa viileä tuuli. Terassilla istuvat vetivät ylleen trendikkäitä nahkatakkejaan ja trensejään. Moni riisui aurinkolasinsa. Lokkien huuto kantautui musiikin jumputuksen yli.

Mun on pakko soittaa yksi puhelu.

Milo käänteli tupakka-askia hyppysissään. Omituinen ajatus oli iskostunut hänen mieleensä, mutta hän ei halunnut antaa sille tilaa. Ei ollut mitään syytä alkaa vainoharhaiseksi. Hän ei kuitenkaan voinut itselleen mitään: joskus vuosia sitten oli ollut aika jolloin sellaisten asioiden havainnointi oli ollut olennainen osa hänen työtään. Ja nyt hän oli usein tahtomattaankin noiden refleksinomaisten ajatusten vanki, halusi hän sitä tai ei.

Tummat pilvet olivat ennättäneet Kanavarannan ylle hämmästyttävän nopeasti, ja Milo tunsu kasvoillaan ensimmäiset sadepisarat.

Seitsemän minuuttia. Natalien kesken jäänyt lause, outo katse. Jonkin tai jonkun oli täytynyt kiinnittää naisen huomio jossakin Milon takana, kenties altaan toisella puolen.

Vähitellen yltyvä sade antoi tekosyy siirtyä sisälle. Milo nappasi pöydältä tupakka-askin ja molemmat lasit ja suuntasi kohti ovia. Vielä hetkeä aiemmin ilta-auringossa paistatelleet ihmiset keräilivät nyt tavaroitaan aikeissaan kaiketi seurata Milon esimerkkiä ja hakeutua sateensuojaan terassivarjojen alle tai ravintolan sisätiloihin.

Milo astui sisälle ravintolaan. Vasemmalla puolella nousi portaikko ravintola Sipuliin, ja sen takana olivat WC-tilat. Oikealla aukeni Holidayn ravintolasali, joka oli puolillaan ruokailevia ihmisiä. Milo katsoi kelloaan. Kahdeksan minuuttia. Ovelle kerääntyi lisää kevyen sateen kastelemia ihmisiä. Ulkona pauhasi yhä musiikki, eteisen oli vallannut nauru ja puheensorina. Moni tulijoista puhui japania ja oli pukeutunut parhaimpiinsa: miehet tummiin pukuihin ja solmioihin ja naiset näyttäviin mekkoihin. *Irasshaimase*, eräs ravintolan työntekijä toivotti kuuluvalla äänellä: tervetuloa.

Milo huokaisi ja laski valkoviinilasins pienelle pöydälle narikan viereen. Pöydän puiselle pinnalle oli painunut kosteita rinkuloita. Naisten WC:n ovi kävi tiuhaan, mutta Nataliasta ei näkynyt vilautakaan. Helvetti. Miksi ihmeessä Natalie oli yhtäkkiä tehnyt oharit, jättänyt koskemattoman viinilasinsa Milon maksettavaksi? Ja mitä ihmeen reittiä hän oli edes poistunut ravintolasta? Yläkerassa sijaitsevassa Sipulissa oli ehkä oma sisäänkäyntinsä, mutta mikäli Natalie oli poistunut sitä kautta, hän toden totta oli halunnut kadota paikalta Milon huomaamatta. Oivallus tuntui raskaana möykkynä vatsanpohjassa. Mitä merkitystä sillä millään oikeastaan enää oli? Jos nainen oli päättänyt painua matkoihinsa, siihen täytyi olla syynsä. Ei ollut mitään järkeä yrittää seurata häntä kuin mikäkin epätoivoinen hyypiö. Voihan vittu, Milo ajatteli pettyneenä. Ehkä hän oli huomaamattaan sanonut jotakin latteaa ja ajanut naisen tiehensä. Tai ehkä hän oli alun perinkin ollut hitusen liian itsevarma ajatellessaan, että niin näyttävä nainen haluaisi todella viettää iltansa olutta yksin hörppivän Milon seurassa. Kukaties, ehkä kyse olikin

Kun silmiinpistävän kaunis nainen istuu vastapäätä Milo Perhoa helsinkiläisellä terassilla, Milo ei voi aavistaa, mihin odottamaton kohtaaminen johtaa. Pian Helsingin poliisilla on käsissään useampi murha ja Milolla perässään joku, joka tuntuu tietävän hänestä ja hänen menneisyydestään kaiken. Alkaa takaa-ajo, jossa saalistaja voi olla kuka tahansa ja piilopaikkaa on mahdotonta löytää.

Petetty on timantinkova trilleri petoksesta ja uskollisuudesta, maailmasta, jossa mikään ei ole sitä miltä näyttää. Se jatkaa *Merkityn* avaamaa Milo-sarjaa.

9 789520 474034

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7403-4